

Max Cahner

Llengua i Nació

Llengua i identitat nacional al País Valencià són una mateixa cosa. Fora de l'àmbit comú català, possiblement no es crearia mai una consciència nacional valenciana: més aviat, culminaria el procés desnacionalitzador dels valencians.

La llarga i, sovint, desen-
coratjadora polèmica sobre la identitat i el nom de la llengua que parlen els valencians, que ha omplert aquests darrers anys tantes pàgines de periòdics de dubtosa seriositat, especialment a la ciutat de València, i que ha servit de tema de tants discursos i manifestos polítics anticatalans de la dreta partidària, en castellà, d'una «valenciania» compatible amb la «unidad de la nación española», no ha estat només (ni principalment) la manifestació desorbitada d'una defensa del manteniment normatiu i diferenciador en la llengua literària de les variants dialectals valencianes de més o menys entitat i, a la vegada, de la resistència a deixar d'utilitzar de manera exclusiva una denominació d'ús general i força antiga com és designar com a «valenciana» la llengua pròpia del País Valencià per l'acceptació com a preferent de «catalana» (més antiga, però desapareguda en l'ús popular des de la fi de l'Edat Mitjana).

Si només fos això, seria una forma d'exacerbada afecció localista (el feno-

men es dona amb aquestes característiques d'imitació gairebé exclusivament a la ciutat de València i a la seva àrea d'influència). Però en el fons de la qüestió hi ha una actitud més profunda, la de rebutjar la possibilitat d'una coincidència de la identitat nacional dels habitants del País Valencià i del Principat —i de tots els Països Catalans— que la unitat de la llengua comporta. Per això, aquests defensors a ultrança de la «valenciania», han cregut necessari de difondre un sentiment d'odi envers tot el que procedeix del Principat, per això han intentat de fer creure, contra tota evidència científica, en

l'origen diferent i en l'especificitat de la llengua i de la cultura del País Valencià.

Però tot fa creure que, aquesta batalla, l'han perduda. A mesura que els valencians vagin coneixent millor la llengua que els és pròpia, a mesura que es vagi aconseguint la normalització lingüística hom s'adonarà que la llengua del País Valencià és la mateixa que la del Principat de Catalunya i de les Illes Balears. I la consciència de parlar una mateixa llengua és el primer pas per aconseguir una consciència d'unitat cultural i nacional. Però si aquesta identificació lingüística no arribés a ésser assumida pel poble, no és

només que no fóra possible la realització dels Països Catalans com a projecte nacional comú, sinó que molt probablement tampoc no arribaria a crear-se una consciència cultural i nacional valenciana diferenciada: més aviat es produiria la culminació del procés desnacionalitzador del País Valencià dut a terme des de fa cinc-cents anys per l'Espanya d'encuny castellà, primer imperialista i després jacobina, la qual l'ha considerat el territori no castellà que menys resistència ofereix a l'assimilació. El futur de la unitat de la llengua i de la identitat nacional, al País Valencià, van estretament lligats. □

CLÀSSICS DEL PENSAMENT MODERN

Els argonautes del Pacífic Occidental B. MALINOWSKI

Clàssics del Pensament Modern, 29 I. 336 pàgs.
Clàssics del Pensament Modern, 29 II. 228 pàgs.

Una obra innovadora en els estudis antropològics, considerada com una de les aportacions més importants del segle XX.

Edicions 62 - Diputació de Barcelona

